

Pregh Balázs

Válogatott írások

Első kiadás

Nonprofit Magánkiadó Budapest 2020

ISBN 978-615-01-0102-6 Pregh Balázs válogatott írásai (pdf)

Pregh Balázs Copyright© A könyv teljes tartalma szerzői jogvédelem alatt áll. A könyvből részletet vagy a könyv teljes tartalmát másolni, idézni, felhasználni csak és kizárólag a szerző, Pregh Balázs írásos engedélyével lehet. Ellenkező esetben a hatályos jogszabályok alapján – az 1999. évi LXXV. törvény, valamint a 2012. évi C. törvény 385.§ – alapján, jogi eljárás megindítását kezdeményezzük, továbbá a jogosulatlan felhasználás napidíja is felszámolásra kerül.

Eddig az alábbi kiadványokban jelentek meg nyomtatásban a szerző művei:

Versek:

Álom és valóság Diákantológia 1989

Heves Megyei Hírlap 2002

Lyra – a Boldog Jövőnkért Alapítvány irodalmi antológia 2003
ősz

Lyra – a Boldog Jövőnkért Alapítvány irodalmi antológia 2003
december

Az élet diktálta – antológia 2005

Csillag fénylik, Nap világlik – antológia 2008

Röpke – Verseskötet - 2020

Novellák:

Lyra – a Boldog Jövőnkért Alapítvány irodalmi antológia 2003
október

Az élet diktálta – antológia 2005

Csillag fénylik, Nap világlik – antológia 2008

DÍJAK:

EMLÉKLAP Az én Budapestem 2002 november 21

EMLÉKLAP Mécs László Irodalmi-díj 2003 október 18.

A tudományos-fantasztikus novellák közül kettő sikeresen szerepelt egy Preyer Hugo-pályázaton.

LEKTORI JELENTÉS:

Batári Gábor főszerkesztő (ALTERRA) 2003 április 24.

Tartalomjegyzék

Szépirodalmi novellák	7
Kedvenceink	8
A varkocsok	11
Ősz	16
A titokos dolog	19
Szerelem	23
Álom	30
Karácsony	32
Versek	37
Bumeráng	56
A tintahal igazsága	56
Születésnapjaimra	58
Tanács	88
Pályázat	89
Öngyilkos sírfelirata	103
Fénykép	103
Áll a bál	106
Ébresztő	114
Anti-Himnusz	137
Felesleges vers	140
Ballada	149

A Tegnap Holnapja	163
Négysoros egy rajzhoz.....	201
Test a mentum.....	201
Befejezetlen versek, töredékek	257
Angolul (is) megírt versek.....	268
Tudományos-fantasztikus novellák	274
Az érem másik oldala	275
Az Asztenoszférán túl	279
Őrzők vagy angyalok?.....	283
Fejlődés?.....	288
Ipekakuána	294
A szerzőről	297
Linkek.....	298
Lektorai jelentés.....	299
Dióhéjban a kötetről	300

Szépirodalmi novellák

Kedvenceink

Aznap történt, amikor utoljára üldögéltem kint a teraszon. Azokban a napokban már hűvösebb szelek fújtak a Duna felől és ildomos volt korán betérni a házba. De engem mindig ellenállhatatlanul vonzott a nap gyengülő ereje, lebukásában rejlő örök szépség vonzó varázsa. Ahogyan a látóhatárt betölti a világossárga és a narancsvörös repertoárján át, a vér bíborszínéig terjedő szín kavalkád.

Egyszóval épp ott nézelődtem, és gyönyörködtem a látványban, amikor apró neszeket hallottam a kerítést övező bokrok felől. Egyszer csak előbukkant két megtermett cica. Egyiküket korábbról már ismertem. De a másik új személy volt számomra. Nagyon úgy tűnt, hogy a kandúr – akivel már egész nyáron át szoros barátságot kötöttem -, nem véletlenül jött egy másik macskával az oldalán. A hím macskát majdnem hogy ismerősként köszöntöttem, mivel szinte a nyár eleje óta találkoztunk a kert hátsó részében, ahol most együtt bukkantak fel. Erős állat volt, a cirnosok közül való. Igazi egerek réme. Mindig csodálkoztam rajta, vajon nincs jobb dolga, mint hozzám járogatni. Úgy tűnt ugyanolyan magányosan kóborol a világban, mint én. Ezért is lepett meg, hogy azon az estén egy leányzót hozott magával.

Gyönyörű példány volt. Méltó párt választott magának. Ha én lettem volna ő, ugyanígy döntök. Izmos volt, ami nem utolsó szempont egy jövőző anyamacska életében, ápolt és egészséges. Mellesleg okosnak tűnt első látásra, mivel kellő távolságot tartott tőlem, kimutatva bizalmatlanságát. Azóta is sokat töprengtem a dolgon. Mi vezethette erre a lépésre lényegében vadidegen „barátomat”. Egyrészt fantasztikus bátorságra vallott, hogy elhozta magával a házhoz, másrésztől hihetetlen nagy bizalmat érezhetett irányomban.

Tudtam az egész ceremóniának egyetlen értelme volt, mégpedig az, hogy bemutasson minket egymásnak.

Sosem lett belőle a szokásos értelemben vett igazi háziállat. Pedig naponta többször is próbáltam magamhoz édesgetni, ahogy ezt mi emberek már csak megszoktuk, elég balga módon. Sikertelenségem e téren tulajdonképpen nem bántott, mert sokra tartom az állatokban meglévő szabadság iránti ösztönös vágyat. Becsülöm a mélyen bennük rejlő függetlenséget.

Tulajdonképpen egy érdekes játék zajlott le közöttünk. Ki tudja előbb beidomítani a másikat. Vagy inkább csak bemérni a másik tűrőképességének határait.

Ravasz volt, ahogyan elhitette velem, rászorul a segítségemre, pedig a hetek múlása során azt hiszem, egyre jobban én szoktam hozzá a látogatásaihoz.

Napjában több alkalommal is megjelent, függetlenül az időjárás viszontagságaitól.

Nagyon bölcsen időnként az ajtóhoz hozott egy-egy egeret. Honnan szerezte, máig sem tudom. De ezzel jelezte, becsüljem meg őt. Itt szükség van rá. Tiszteljem benne a vadászt, aki ügyesebb nálam. Mintha tudatában lett volna annak a ténynek, hogy - emberi szemszögből nézve - úgymond hasznos ez a tevékenység.

Ugyanakkor elképesztő önfegyelem és önzetlenség volt részéről, hogy nem vitte magával a zsákmányt, és nem ette meg. Bár tudom, a macskaféle ragadozók nem csak éhük csillapítására gyilkolnak. Ebben speciel nagyon hasonlít az emberre, amint ezt már többen észrevételezték már előttem. Én azonban mélyen bántóan viselkedtem, mert a tetemetket nem fogyasztottam el jó-ízűen a szeme láttára.

Manapság a macskák többnyire háziállatnak számítanak, bár nem annyira behódolók, mint a kutyák. Szelídségük, küllemük, szokásaik igazodtak az otthoni légkörhöz. Ismeretségünk idején ez a macsek is formálódott valamelyest - amiről nem tudom eldönteni, hogy jó vagy rossz dolog -, de úgy érzem én is sokat változtam találkozásaink hatására.

Azóta sem láttam őket. Elvonultak, és elvitték magukkal azt a nyarat.

A varkocsok

A hó szakadatlanul hullott, mintha semmi más dolga nem lenne, csak éppen el akarná fedni az egész világot. El szeretné rejteni átláthatatlan takaróval a rengeteg szennyet, nyomorúságot, keserűséget.

Az utcán lépkedő lány azon emberek csoportjába tartozott, akik nem szerették a telet. Neki a téli fehérségről a később óhatatlanul bekövetkező olvadással járó latyak, szürkeség jutott eszébe. Sajnálta a téli hideg ideje alatt kapualjakban halálra fagyott hajléktalanokat. Ilyenkor egyre erősebben eluralkodott rajta a magányérzet. A rövid nappalok miatt pedig lassan kialakuló depresszióérzete lett.

Ezt kívülről senki sem láthatta rajta, vagyis inkább csak nem ezt figyelték, ha ránéztek.

Fiatal, szép lány volt. Sudár alakkal, ovális arcán keskeny, nemes orral, finoman ívelt szemöldökei alatt

gyönyörű zöldes árnyalatú szemekkel. Hosszú, szőke hajával, szálegyenes tartásával igazi mesebeli hercegnőre emlékeztetett.

Ám eddigi élete során külsejéből inkább hátránya volt, mint előnye.

Mindig mindenki azt várta tőle, hogy csupán megjelenésével is életet, értelmet hozzon mindennapjaikba. Környezetében számos rokon és barát volt fásult, fáradt, élet-unt. Ő is egyre gyakrabban érzett így, átragadtak rá is ezek az érzetek, de ő inkább nem mutatta ki, ha bántotta valami. Megpróbált annyi erőt gyűjteni, hogy mások felé magabiztosságot sugározzon.

Szilveszter napja volt, nem igazán tudta mit is kezdjen magával. Rengeteg meghívást kapott különböző baráti és ismeretségi kapcsolatokból, köröktől. Zavarba ejtette a választás, mert eddigi évei során sokszor érezte rosszul magát olyan helyeken, ahová szívesen és sok reménnyel ment.

Végül véletlenszerűen döntött, mert arra is rájött, az utóbbi éveiben többször tapasztalta, hogy van egy megfoghatatlan jóakarója, aki megtanítja rosszra, s jóra.

Aztán apró csoda történt. Véletlenszerűen mondott igent egyik barátjának.

Aztán este bizony egy kicsit unatkozva támasztotta a falat.

Hihetetlennek tűnt, ahogy a fiú közeledett feléje. Már hosszú hónapok óta utaztak majdnem minden reggel együtt a villamoson, mert egyfelé vezetett az útjuk. Már többször látták egymást, sőt már szemeztek is egymással. Persze a lány sosem volt a kezdeményezés híve, ráadásul szépsége miatt már eleve úgy gondolta, tőle igazán idegenkednek a fiúk, távol tartják magukat, hiszen azt hiszik már régóta foglalt. Biztosan jár valakivel. Igaz, hogy voltak úgymond futó kalandjai, de azt az igazi, hosszú távú kapcsolatot még nem sikerült megalapoznia. Sőt volt a lányban egy bizonyos

gyanakvás, hogy a legtöbb fiú csak kirakati díszként dicsekedne vele, s nem adna más tulajdonságaira.

A fiúban legelsőként az ragadta meg, hogy tekintete nem volt toladó, amikor őt megpillantotta olykor-olykor. Külsőre is tetszett a lánynak a fiú hosszú haja, melyet érdekesen varkocsokba font.

Úgy látszott ez a csodák napja, bár ezt igazán senki sem értheti, vagy van valaki, aki tudhatná mit is jelentenek ezek a véletlenek?

Megszólitották egymást.

- Mit csinálsz mostanában?

- Alakulgatok.

Ekkor azonban az ébresztőóra hangjára ébredt.

Kiderült, hogy csak álmodta az egészet. Pár percig még az ágyában maradt, újra átgondolva éjszakai álmát.

Újabb nap kezdődött. Ránézett a naptárra. December 31-ét mutatott.

Egyfolytában esett a hó, amikor kinézett, azonban másként érzett. Most már melegséggel töltötte a rengeteg égből alá szállingózó fagyott vízcsepp. Vidáman készülődött a napnak elébe, a szokásosnál egy picivel tovább tartott reggeli készülődése. Rengeteget töprengett rajta, hogy vajon kihez menjen az újév fordulóját megünnepelni.

Egyre-másra jöttek elő fejében a különböző költők verseinek, novelláinak egy-egy mondata.

Ekkor azonban arra keltem fel, hogy már egy ideje szól az ébresztőórám. Ideje volt készülődni. Délután kettő óra, már így is sokat elhalasztottam az idei év utolsó napjából. Nem sokára találkozóm lesz a haverokkal, és még elő kell készítenem magamat. Elsősorban a varkocsaimra megy el sok idő.

Ősz

Az utolsó golya is elröpült, a nyár még néha-néha fellobbantotta régi hevét. De a fiú a kórházi ágyon nem vett tudomást semmiről. Látszólag.

Tavasszal érte egy baleset. Ugyan nem az ő hibájából történt, mégsem keresett senki bűnbakot. Azzal úgysem segítettek volna semmin. Illetve senkin.

Nyáron tehetetlenül, reménykedve várták hátha visszatér onnan, ahová ment. A család, amikor csak tehetett, ott volt mellette. Ott tartózkodtak szinte folyamatosan, igaz felváltva, mivel tudták, nagyon nagy jelentősége lesz annak a pillanatnak, amikor végre a beteg magához tér.

A Nyár eltűnt. Gyorsan tovaszállt a maga három hónapjával.

Elvetették már a magokat. Véget ért a szüret. A növények színei az okkersárgától a mély bordóig terjedtek.

Odakint az utcán, egyre többen öltözködtek, egyre melegebb ruhákba.

Ám a fiút továbbra is ágyához kötötte a kómaszerű állapot. Ágyához szegezve feküdt hosszú hónapok óta. Senki sem tudta megjósolni, mikor lesz vége az egésznek, és milyen vége lesz.

Az orvosok minden tőlük telhetőt megtettek. Legalábbis ezt hajtogatták. Próbálkoztak mindenféle gyógyszeres terápiával. Sikertelenül.

A Nyár utórezgésesei még időnként nekilendültek, és megpróbálták felmelegíteni a levegőt. De a nap sugarai fokozatosan elerőtlenedtek.

Nyugtalan Nap nyugodott le nyugaton.

A fák között, a hegy- és domboldalakon, már csak ritkás zöld foltok jelezték, hogy azokon a területeken örökzöldek élnek. Őket nem zavarta az Ősz festőművészeinek lombszínező ecsetvonásai, s a Tél lombhullató előszele. A kertek kerítései mentén csak a fagyalfélék őrizték meg nyári ruháikat.

Aztán egyszer csak megesett a csoda. A fiú kinyitotta szemeit és körülnézett. Próbált rájönni, hogy hol van, mi történt.

Az orvosoknak persze megvolt a maguk magyarázata.

A többiek az ágy körül csak találgatták, minek köszönhető a hirtelen felgyógyulás. „talán a bolygók állása. A Mars most van a legközelebb a Földhöz.” De igazán, senki sem tudta mire vélni.

„Talán a lassan lehulló falevelek. Az ablakon beáramló
avarillat.”

Fáradtak voltak mindahányan. Örömben nevettek
és sírtak felváltva, megállás nélkül

A fiú egyik szeme nevetett, a másik meg sírt.

„Ki tudja, az eső kit vagy mit sirat?”

Nem tudhatták, akkor még, hogy talán életük addigi
leghosszabb tele vár rájuk.

A titokos dolog

Nézte a kék eget. A sötét égbolton a csillagpontokat. Nem értette. Próbált egyre feljebb jutni, miként a madár szárnyal egyre feljebb, tovább, magasabbra. Már-már Ikarosznak érezte magát.

Nézett mélyen kutakodva a vízbe. Mint ahogyan a hal fúrja be magát mélyen az iszapba. Nem tudta, hogy képes ott élni az a temérdek élőlény.

Kereste a titkot a folyóvízben, kutatta az állóvizekben.

Figyelte a földet, a talajt. Egyre mélyebbre fúrta magát, mint a méhecske vagy a dongó a rózsaszirmok takarta virágporhoz, hátha rájön valamire, hátha így jut közelebb a megoldáshoz.

Az egész világegyetemet próbálta befogadni. De nem tudta felfogni, megemészteni.

Sokat tanult. Kutatott ezt is, azt is. De sosem jutott közelebb a megoldáshoz.

A titok keresésének szentelte életét.

Kereste a kisgyermekekben és az öregemberekben. Nőkben és férfiakban.

Nem tudta eldönteni, vállaljon-e családot vagy sem. Melyik viszi közelebb a titokhoz.

Mérlegelt, fontolgatott. Kereste igazát szóval és tettel.

A válaszáért kergetett kék égbolton fehér felleget. Ha üstökös csóvját látta, csak állt ott megbabonázva.

Időnként megállt az élet forgatagában, mint ahogy a kolibri vagy a szender lebeg a virág kelyhe előtt, vagy miként a szitakötő a levegőben megállva figyel a víz tükre felett.

Keresett fent és keresett lent. Kereste a fényt és a sötétséget.

Sokszor meg- és eltévedt. Már-már azt hitte megtalálta, amit keresett. De rájött, csupán érzéki csalódás volt, mint amikor betévedt a város általa addig ismeretlen területeire, és mégis az a

benyomás kerítette hatalmába, hogy itt már járt. Ismerősek a házak, az utcák.

Kereste a magányt, majd a közösséget.

Vonzódások és taszítgatások közt élt.

Szavakkal harcolt eleinte, majd később szeretettel.

Tűrt kritikát és fájdalmat.

Megalázták, bántották és gúnyolták. Kívülállónak tekintették.

Voltak azonban, akik tisztelték.

Alkotói lázban égett.

Meg akarta találni a választ, majd megérteni.

Jól érezte magát, mikor egyedül volt, máskor a tömeg vonzotta.

Kereste a jót s a gonoszt. Kutatta a bűnt, a büntetést és a megbocsátást.

Végül rájött. Meglelte ég és föld között.

Beléhasított a megoldás, oly váratlanul, hogy beleszédült. Annyira kézenfekvő volt a válasz. Nem is értette, miért nem talált rá előbb. A ránehezedő nyomásra viszont nem számított, úgy gondolta korábban, ettől majd felszabadul. De csak állt egy helyben, és a felismerés ott kavargott a fejében. Teljesen

felkavarta az indulat. Végre bizonyosságot nyert. Ismét megszédült.

Ez lett a veszte.

Vagy sem.

A sziklameredély szélén állt, amikor ráeszmélt a feleletre. Most pedig nem volt mibe kapaszkodnia. A súly, ami ránehezedett és a lényében kavargó, háborgó indulatgondolatok kizökkentették egyensúlyából.

De már nem bánta, hogy így alakult.

Sohasem ért földet.

Szinte.

Szerelem

*A lét és nemlét határán
még kitarthat a barátság.*

Sokszor járt futni. Ebben csak két dolog zavarta igazán. Az egyik a szemüvege, ami elég nehéz volt, lévén többdioptriás, a másik pedig egy félszemű farkaskutya az egyik ház udvarán.

Hiába volt fiatalember, mindig is tartott a kutyáktól. Kiszámíthatatlannak és képmutatónak tartotta őket. Sok évnek kellett eltelnie, hogy rájöjjön, ennyi erővel sok embertől is félhetne.

Azt a farkaskutyát már régóta figyelte, ahogy nap, mint nap elhaladt mellette. De egy idő után lassacskán észrevette, hogy már nem is fél a kerítés túloldalán lánchoz kötött ebtől.

Valószínűleg az válthatta ki a kutya iránt érzett rokonszenvét, hogy az állatnak valamilyen betegség vagy szerencsétlenség folytán csupán egy szeme volt. Félszeműként tengette napjait.

A fiú ezentúl már úgy tervezte futó körútjait, hogy közben legyen ideje egy pihenőt beiktatni, és azt pont a kutyas háznál tegye meg. Úgy döntött, megpróbál közeledni a szegény jószágához. Három oka is volt arra, hogy így tegyen. Egyrészt magának akarta bebizonyítani, hogy nem gyáva alak és le tudja győzni eddigi kutyaellenes érzését. Ezáltal amúgy romokban heverő önbizalmát szeretne volna halódó halmaiból újra feltámasztani. Másrészt szüksége lett volna valakire, akivel napi, rendszeres kapcsolatot tarthat fent. Mivel alapjában véve egyáltalában nem számított barátkozós típusnak, ez nagy változást ígért volna életében. Harmadrészt pedig úgy érezte, a félszemű kutya ugyan mindenkit megugat, de mégsem lehet ennyire embergyűlölő alkat. Ezt szeretne volna bebizonyítani, mind magának, mind a szerencsétlen állatnak.

Úgy tervezte, egyik nap elvisz neki egy kis adag ennivalót. Alaposan utánajárt annak, nehogy valamilyen ócska eledellel kínálja meg véletlenül, tudatlanságából fakadóan az ebet. Elment

néhány állateledeles boltba, nagyjából leírta a kutya külső jellemvonásait, tanácsot kért, végül vásárolt valamit, amire többen is azt mondták, hogy a kutyák nagy általánosságban szeretik.

Nos, elérkezett a várva várt nap. A fiú már nagyon izgult. Tudta, érezte aznap történik majd valami, ami egész életére kihatással lesz.

Ez így is lett.

Amikor odaért a házhoz, már messziről sejtette, hogy gond van. A máskor oly harsány ugatás most nem hallatszott. Sőt, ahogy közelebb ért, nem is látta a kutyát.

Palástolva csalódottságával vegyes tartózkodó magatartását becsöngetett a kapun. Meg akarta tudni mi történt valójában.

Aztán megtudta.

Le kellett lövetni. Valamilyen giliszta jutott fel az agyáig, és ettől szinte szó szerint megkergült.

A fiú csak kábán bámult maga elé. Észre sem vette, hogy a kaput már rég bezárták az orra előtt. Fogta magát és mereven a semmit pásztázva lerokkadt a vadszőlővel befuttatott vaskerítés beton alapzatára. Fejében még ott visszhangoztak az eb gazdájának utolsó, súlyos szavai.

„Végül a fejében meglepedett férgek okozták a bajt. Muszáj volt lelőni.”

A fiú pedig csak arra tudott gondolni, hogy mindez pont most esett meg velük. Egy majdnem örök barátság kezdete is lehetett volna. Vagy ennyi erővel akár a vége...

Még elég sokáig ült ott. Kezében a kutyaedellel. Nagy nehezen feltápáskodott. Ám ekkor újabb furcsaság történt. A természet megmagyarázhatatlan erőinek egyike ott somfordált mellette.

Felállt. Kóválygott. Nem értette mi történik vele és körülötte. A feje szédelgett. Nem hitte volna, hogy pont egy régi gyűlölt ellenség halála vált majd ki belőle ilyen érzelmi vihorsorozatot.

Nem vette észre, amint közeledik feléje valaki. Véletlenül nekiment egy fiatal lánynak. Először nem is tudta felfogni, mi volt ez az egész baleset. De amikor elnézést kért a lánytól, és felvette a földről a fehérre festett botot, már tudta miről van szó.

Valami azt sugallta ez nem véletlen.

Természetesen rögtön felajánlotta, hogy hazakíséri a lányt. „Ez a legkevesebb.” A figyelmetlensége és ügyetlensége miatt érzett lelkiismeret-furdalása azt súgta neki, hogy csak akkor teheti jóvá az esetet, ha felajánlja a segítségét.

Kettejük között elég nehezen indult be a társalgás. Ami tulajdonképpen a mindennapi életben megszokott dolog két egészséges ember között is, nemhogy egy ilyen párral. A lány nem is lakott olyan messze a kutyás háztól. Ám eddig azért nem találkozhattak, illetve ütközhetek össze, mert a lány sokáig kórházban tartózkodott. Nemrég veszítette el teljesen a látását.

Aznap még sokáig beszélgettek. A lányt egészen a házuk kapujáig kísérte el.

Aztán először csak hetente egyszer-kétszer, majd sűrűbben, végül, amikor csak tehették naponta találkoztak egymással.

Megmagyarázhatatlan kapcsolat alakult ki kettejük között. A fiú mindent megtett volna a leányért. Ez fordítva is így volt. A barátság, a féltés, a szeretet valamiféle finom érzelemszövevénye volt lelkükben.

Úgy döntött, hogy amit csak lehet, megpróbál segíteni a lánynak és a hozzá hasonlóknak. Sajnos nem értett igazán semmihez, és mivel még iskolába járt, a szabadideje sem volt határtalan, főleg mióta majdnem minden ráérő idejét a lánnyal közösen töltötte.

Úgy határoztak, a legjobb, ha a vakoknak és gyengén-látóknak készülő hangos-könyvekhez segédkeznek.

Innentől kezdve rendszeresen beiktattak olyan napokat, melyeken a fiú egy speciális stúdióban olvasott fel regényeket. Ezeket a felvételeket kölcsönözhatték ki a lányhoz hasonló teremtések.

Hosszú hónapok teltek-múltak. Kezdett valamiféle szoros kötelék létrejönni személyiségeik között. Ekkor azonban a sors ismét magához vette a kezdeményezés jogát.

A lányt baleset érte. Nem élte túl. Már senki sem tudta kideríteni, vajon kinek a hibájából történt a szerencsétlenség.

A fiú mégsem hagyta abba a felolvasásokat.

Szinte minden szabadidejét abban a kis, hermetikusan lezárt helyiségben töltötte, ahol a felvételekhez szükséges körülmények adottak voltak. Majdnem minden nap elment és szorgosan olvasott.

Ez így ment éveken keresztül. Bármilyen regényt is olvasott szalagra, aztán már digitálisan rögzített CD lemezre, úgy érezte, a lány is ott van vele, körülötte és hallja, hallgatja, ahogyan ő felolvas.

Aztán amint múltak az évek, a fiú ott görnyedt a gyenge fényvel megvilágított asztal fölött, lassan, alig észrevehetően romlani kezdett a szeme. Mind a kettő. De ő még addig folytatta, amíg végül már nem felolvasni járt be a Vakok és Gyengén látók

Intézetébe, hanem mint a különös érzékeket kifejlesztő társaság egyik újdonsült tagja.

Hónapokkal, sőt évekkel később is sokat beszélgetett a lánnyal. Magában vagy félhangosan.

Amikor felolvasott, érezte, ahogyan a lány ott van mellette, néha nevet, néha elsírja magát, máskor a homlokát ráncolja, amikor ő olyan részhez ér valamelyik műben.

Persze még sokszor a fejébe ötlött a félszemű kutya alakja is, de már csak szomorkás hangulatú nosztalgikus részletek derengtek fel a múlt halvány képsoraiból.

Nem bánta meg, hogy időközben egyre újabb és erősebb szemüveget írnak fel neki az orvosok. A látása fokozatosan gyengült, mégis amíg csak tudta, rendkívüli kitartással járt be a stúdióba

Az egyik ilyen útja során egy ház kapujának ajtaja váratlanul kicsapódott, és kiszaladt rajta egy sudár, fiatal lány, aki egyenesen a fiúnak rohant.

„Elnézést kérek!” – hangzott zavarodott, ámde kellemes hangja.
– „Tudja a kiskutyám már megint kiszaladt a házból és a kertből is. Nagyon nehéz megfogni. Nemrég érkezett hozzánk.”

...

Álom

Egymásról álmodtak. Volt már ilyen. A fiú álmodott egy lányról. Egy lány álmodott egy fiúról. Ám ez most mégis más eset.

Az álmok bizony furcsa dolgok. Néha nagyon veszélyesek lehetnek.

Mindketten fejükbe vették, hogy megkeresik maguknak az álombeli társat. Nagyon hittek az álomképekben, pedig manapság már egyáltalán nem divat hinni ezekben. Inkább csak félremagyarázott téves babonák szintjén értelmezik az álmok világát.

A fiú a városban élt. Ott fogott hozzá a kutatáshoz. Nehéz dolga volt.